

Arrest

nr. 118 234 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat K. BLOMME, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest 54 852 van 25 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Op 17 juni 2013 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 25 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.06.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 11.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigeren vluchtelingenstatus en weigeren subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 27.01.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene acht foto's voorlegt van haar neef, waarover hij reeds tijdens haar eerste verhoor verteld zou hebben. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene twee convocaties op naam van haar moeder voorlegt (zonder afgiftedata) waarin de moeder van betrokkene wordt opgeroepen voor ondervraging op 18.12.2012 en op 12.02.2013. Overwegende dat deze documenten geen hoedanigheid waarin of reden waarvoor de moeder van betrokkene zich dient te presenteren bevat en als dusdanig niet kan aantonen dat de moeder van betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat deze documenten niet het persoonlijke karakter van betrokkene haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene drie convocaties op haar naam voorlegt (zonder afgiftedata) waarin betrokkene wordt opgeroepen om zich aan te bieden voor ondervraging op 10.04.2012, 12.11.2012 en 04.03.2013. Overwegende dat deze documenten geen hoedanigheid waarin of reden waarvoor betrokkene zich dient te presenteren bevat en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze deze documenten ontvangen zou hebben, nadat haar moeder ze meegegeven zou hebben met een kennis van haar neef Sultan (die in Antwerpen woont) toen deze in Tsjetsjenië was, waarna deze kennis ze aan haar neef bezorgd zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven. Overwegende dat betrokkene internetartikels dd. 20.01.2010 voorlegt in verband met de moord op haar neef G.C. op 19.01.2010. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze veel problemen gekend zouden hebben na de moord op haar neef en dat deze problemen nog steeds actueel zouden haar en zelfs erger zouden worden. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar neef, als leider van een strijdersgroep, deelgenomen zou hebben aan verschillende acties waarbij politieagenten overleden zouden haar waardoor de familieleden op wraak uit zouden zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar zoon ook onder deze bloedwraak zou vallen aangezien hij van het mannelijke geslacht is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar neef C. voor een bepaalde periode in hun gezin zou zijn opgevoed omdat zijn ouders gescheiden waren, waardoor hij als een gezinslid (en broer) beschouwd werd waardoor haar zoon nu ook onder de bloedwraak valt. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er destijds veel familieleden gevlucht zouden haar, onder andere de Islam, de broer van haar neef C., die in België zou wonen. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man nog steeds spoorloos zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze destijds gehoord zou hebben dat hij zich had aangesloten bij de strijders, maar dat hij dit ontkend zou hebben tegen haar. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man alsook haar vermoeden van hechte contacten met haar neef C. ontkend zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder zich aangeboden zou hebben voor verhoor bij de Recherche van het Parket, waar er verschillende vragen gesteld zouden zijn gesteld over C. betrokkene en de man van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de recherche een vermoeden zou hebben dat betrokkene zich zou hebben aangesloten bij de rebellen, omdat de vrouw meestal haar man volgt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder ook bedreigd zou zijn, waarna ze naar een vriendin in Rusland gevlucht zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er bij een terugkeer naar haar land van herkomst van alles met haar zou kunnen gebeuren: arrestatie, verkrachting, moord. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er vaak zulke dingen zouden gebeuren met vrouwen, waarvan de man verdacht wordt van samenwerking met de rebellen. Overwegende dat deze informatie

louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene deze beweringen niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze enkel contact zou hebben met haar moeder via Skype, waarbij ze zou hebben vernomen hoe gevaarlijk het zou zijn voor betrokkene om terug te keren naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder de ernst van de situatie van betrokkene aanvankelijk verborgen zou hebben gehouden, zodat betrokkene zich niet ongerust zou maken over haar. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Rechtspleging

De titel van het verzoekschrift meldt enkel: “*verzoekschrift tot hoger beroep*”. Op pagina 1 van het verzoekschrift vermeldt de verzoekende partij evenwel: “*Verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in te dienen tegen (...)*”.

Gelet op het bepaalde in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

*“SCHENDING MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ART 48/3 en 48/4 VREEMDELINGENWET
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL
SCHENDING ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR
MACHTSOVERSCHRIDDING*

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HOK, Geneve, 1992, nr. 199, p. 52).

Verskillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen.

Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr. 98.160, Dimole / CGVS).

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu is geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar het feit dat er reeds een asielaanvraag was ingediend geworden, en deze reeds was afgewezen.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een voorheen gemaakte beoordeling in hoofde van verwerende partij, waarbij echter geen rekening kon gehouden worden met tal van bewijsstukken die verzoekster thans wel kan aanbrengen.

Toen zij haar eerste asielaanvraag indiende en ook lopende deze procedure had verzoekster deze stukken nog niet in haar bezit, kon zij ze ook niet in haar bezit hebben omdat zij dateren van na deze procedure.

Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker stukken; voorlegt ter ondersteuning van de door hem geuite vrees voor vervolging, zomaar zonder enig onderzoek ten gronde gaat oordelen net alsof de voorlegging van stukken niet relevant zou zijn.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

Dat door verzoekster acht foto's voorlegt van haar neef I. G. die door CGVS erkend werd als vluchteling.

Dat ten onrechte wordt gesteld dat de foto's maar foto's zijn en voor het overige er geen onderzoek naar verricht wordt.

Dat immers gelet op de erkenning van dhr. I. G. als politiek vluchteling het duidelijk is dat er ernstige problemen aan de orde zijn, en deze problemen in het verleden ook werden aanvaard als voldoende grond voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Dat zodoende de grootste voorzichtigheid geboden is, minstens er een grondiger onderzoek dient te gebeuren en het onredelijk is zonder enig onderzoek zomaar de aanvraag af te wijzen.

Dat naast deze foto's nog tal van andere bewijsstukken worden voorgelegd,

Dat er tevens twee convocaties worden voorgelegd op naam van de moeder van verzoekster en daarnaast nog drie convocaties op naam van haarzelf;

nat het totaal onredelijk is om deze convocaties zomaar aan de kant te schuiven op basis van de bewering dat deze niet volledig zijn ingevuld, terwijl verzoekster en haar moeder deze zo hebben ontvangen, en zij uiteraard met deze zelf kunnen en mogen manipuleren opdat zij "volledig zouden zijn ingevuld.

Dat alleszins verzoekster en haar moeder herhaaldelijk zijn opgeroepen en het feit dat er nu geen hoedanigheid op vermeld staat op de convocaties niet kan gebruikt worden om niets verder te onderzoeken.

Dat verder door verzoekster tal van internetartikels worden voorgelegd, doch deze worden geweigerd omdat verzoekster deze reeds had kunnen voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag.

Dat deze bewering niet correct is in die zin dat verzoekster was opgenomen in de opvangstructuur van FEDASIL en geen toegang had tot het internet. Dat zij pas veel later toegang tot het internet heeft gekregen en pas dan ook op het internet de artikelen heeft aangetroffen die ten voile haar verhaal bevestigen.

Dat er verwerende partij niets belette om zelf het internet te raadplegen inzake de problemen van verzoekster, wat blijkbaar niet gebeurd is, en thans met ten nadele van verzoekster kan aangewend worden.

Dat verzoekster voor het overige tal van zaken verklaart, en ook duidelijke namen heeft van andere personen en hun vluchtmotieven, doch er hiermee geen rekening wordt gehouden en zonder enig eigen onderzoek zomaar deze verklaringen naar waarheid, worden afgewezen.

Dat verzoekster tal van aaneensluitende coherente verklaringen heeft afgelegd dewelke een grondig onderzoek rechtvaardigen.

Dat het duidelijk is dat gezien de veelheid aan informatie die verzoekster ondertussen bekwaam en ook heeft meegedeeld aan verwerende partij in haar tweede asielaanvraag, dit naast de veelheid aan bijkomende stukken, het onredelijk is deze zomaar aan de kant te schuiven zonder enig onderzoek.

Dat in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt er wel degelijk tal van nieuwe elementen voorliggen en er in dit verband van verwerende partij in het kader van haar zorgvuldigheidsverplichting en tevens de art. 1 van de Conventie van Geneve mag verwacht worden dat zij het een en ander grondig onderzoekt en met zomaar gratis op basis van standaardargumenten gaat afwijzen.

Dat de kringredenering van verwerende partij niet opgaat, waarbij er gesteld wordt dat de documenten geen bewijskracht hebben zonder geloofwaardige verklaringen, doch anderzijds geen verklaringen mogen afgelegd worden zonder bewijsstukken.

Dat deze redenering inhoudt dat verzoekster en geen verklaringen kan afleggen en geen bewijsstukken kan voorleggen die ten gronde worden onderzocht.

Dat in dit verband duidelijk is dat de asielaanvraag van verzoekster op basis van deze nieuwe informatie een onderzoek ten gronde verdient en niet zomaar kan afgewezen worden.

Dat uit deze bijkomende informatie blijkt dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren.

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de trapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is zo dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, waarbij duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder.

Dat het bv. opvalt dat verwerende partij het niet nodig vindt om de situatie in casu te onderzoeken, doch anderzijds door de Belgische overheid een negatief reisadvies wordt afgeleverd voor Tsjetsjenië gezien de onveilige toestand daar.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekster is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en haar leven ten zeerste in gevaar.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige republieken.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of stereotype argumentatie.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar zonder grondig onderzoek overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag op basis van een eenzijdige in-

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de nieuwe informatie inzake vervolgingen niet worden in rekening gebracht bij het beoordelen of verzoekster effectieve verwijderbaar is uit het land.

De kwade trouw niet wordt vermoed, doch dient bewezen te worden, en dit niet kan door middel van eenzijdige geuite beweringen in strijd met stukken die nooit op hun waarachtigheid zijn onderzocht worden geworden.

Dat minstens vereist is dat gezien de door verzoekster geuite vrees en tevens de voorgelegde stukken het een en ander onderzocht zou worden."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De drie middelen worden gezamenlijk behandeld, gelet op hun gelijkkluidendheid.

Verzoekers stellen in de drie middelen een schending voor van de artikelen 3, en 13 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur, het fair play-beginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals van de Richtlijn 2004/83/EG.

Verzoeker verwijt verwerende partij geen enkele feitenvinding gedaan te hebben en zich enkel te beperken tot het verwijzen naar de definitief afgesloten eerste asielaanvraag.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, daar het gaat om een tweede asielaanvraag. Dit artikel bepaalt wat volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het

Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de CGVS. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan art. 52 van de wet van 15 december 1980, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van art. 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over art. 52 van de wet van 15 december 1980, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13guater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980, zal worden onderworpen door het CGVS (zie RW nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze genomen werd.

Immers, verzoekster beperkt zich tot het aanbrengen van:

- foto's (zonder aanduiding tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap) van haar neef waarover zij verteld heeft tijdens haar eerste verhoor;
- twee convocaties op naam van haar moeder (d.d. 18.12.2012 en 12.02.2013) voor ondervraging van een rechercheafdeling, zonder beschrijving van hoedanigheid en onbekende afgiftedatum doch die niet aantonen dat de moeder van betrokken enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden en aldus niet het persoonlijke karakter van verzoeksters persoonlijk probleematiek aantonen;
- Drie convocaties op haar naam (d.d. 10.04.2013, 12.11.2012 en 04.03.2013) voor ondervraging van een rechercheafdeling, zonder beschrijving van hoedanigheid en onbekende afgiftedatum doch die niet aantonen dat zij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden en waarvan zij de wijze waarop zij deze documenten in haar bezit gekregen zou hebben niet kan staven;
- Internet artikels van 20.01.2010 die zij reeds tijdens de eerste asielprocedure had kunnen voorleggen

Voor de rest beperkt zij zich tot een herhaling van haar verklaringen en initiële vluchtmotieven reeds aangehaald bij haar eerste asielaanvraag. Zij lijkt voorbij te gaan aan de motivering zoals blijkt uit de beslissing.

Verzoekers beperken zich tot loutere beweringen in verband met haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst.

In ieder geval kan geen rekening gehouden worden met de "nieuwe" documenten, daar de Raad slechts kan oordelen betreffende de wettigheid van de bestreden beslissing op het moment van het nemen van die beslissing. Bovendien is het onduidelijk waarom die documenten enige invloed zouden hebben op de tweede asielaanvraag van verzoekster.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de CGVS de asielaanvraag van verzoekster reeds onderzocht heeft in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en derhalve tevens in het licht van artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM beperkt zij zich tot algemene beweringen, die door geen enkel concreet element gestaafd worden. Als zij een schending van artikel 3 EVRM opwerpen, komt het aan haar toe aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een

dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2002, nr. 1 20.961 ; RvS 8 oktober 2003, nr. 1 23 .977). Verzoekster toont een schending van artikel 3 EVRM niet aan.

De overige opgeworpen schendingen van rechtsregels zijn onontvankelijk deels bij gebreke aan voldoende duidelijke omschrijving van de voorgehouden schendingen, deels bij gebreke aan enige relevantie met betrekking tot de thans bestreden beslissing, minstens niet ernstig.

De middelen zijn ongegrond.”

3.1.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet de voorwaarden omschrijven waaraan moet worden voldaan om de subsidiaire beschermingsstatus hetzij de vluchtelingenstatus te verkrijgen. De bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan de schending van deze artikelen niet dienstig inroepen.

De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, grondslag van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag het volgende verklaarde en de volgende documenten voorlegde:

"15 Hebt u sinds uw vorige asielaanvraag België verlaten? Zo ja, waar naartoe? Wanneer? Voor hoelang?

Op welke wijze? Wat was de reden van uw vertrek? Waar en bij wie hebt u verbleven? Hebt u bewijsstukken die uw vertrek aantonen?

België niet verlaten sinds vorige asielaanvraag.

16 Op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) vraagt u opnieuw asiel aan? Geef kort een overzicht van deze elementen. Houden deze verband met uw eerdere aanvra(a)g(en)? Indien ja, licht dit verband toe? Waarom kon u deze elementen niet eerder aanbrengen?

Na de moord op mijn neef hebben we veel problemen gekend. Deze zijn nog steeds actueel en worden zelfs erger. Aangezien mijn neef als een leider van strijdersgroep heeft deelgenomen aan verschillende acties waarbij politieagent overleden zijn, zijn nu de familieleden op wraak uit.

Mijn zoon valt eigenlijk ook onder die bloedwraak. Dit valt voornamelijk op het mannelijk geslacht. Heel veel van . onze familieleden zijn destijds gevlucht, onder andere ook de broer Islam van mijn neef C.. Die broer 1 van hem woont ook in België.

Wat mijn man betreft, hij is nog steeds spoorloos. We hebben geen nieuws van hem. Ik heb destijds gehoord dat hij zich zou aangesloten hebben tot strijders. Maar toen ik hem hierover iets vroeg, ontkende hij dit. Ik vermoed dat mijn man destijds hechte contacten had met mijn neef Chingiskhan, maar dit ontkende hij ook.

Mijn moeder wordt lastig gevallen door de recherche van het parket. Zij heeft convocaties gekregen en zij heeft zich ook aangeboden voor verhoor. Er werden verschillende vragen gesteld over mijn neef C., mijn man en mij. Ze werd ook bedreigd. De recherche heeft een vermoeden dat ik mij aangesloten zou hebben tot rebellen, omdat het gebruikelijk is dat wanneer de man zich hierbij aansluit, de vrouw hem achterna gaat. Aangezien mijn moeder bedreigd werd, heeft zij ook het land verlaten. Ze is naar Rusland gevlucht en verblijft nu bij haar vriendin in de provincie Krasnodar.

Mijn neef C. werd een bepaalde periode in ons gezin opgevoed, aangezien zijn ouders waren gescheiden. Hij werd ook als gezinslid beschouwd en was zoals een broer van mij. Dat is ook de reden waarom ik gezien wordt als hechte familie van hem en waarom mijn zoon onder die bloedwraak valt.

17 Vragen bij documenten: welke? Originelen of kopie? Indien kopie, waar is het origineel? Hoe 1 ontvangen? Wanneer ontvangen? Bewijs van ontvangst? Gedateerd? Wordt uw naam hierin vermeld? 1 Waarom legt u dit document voor? Inhoud?

- Origineel: Foto's van mijn neef die vermoord werd waarover ik verteld heb tijdens mijn eerste verhoor.

- Origineel: Convocatie op naam van mijn moeder voor ondervraging van een rechercheafdeling binnen het parket van republiek Tsjetsjenië. Geen hoedanigheid beschreven. Mijn moeder moest zich aanbieden op 18.12.2012. Datum afgifte onbekend.

- Origineel: Convocatie op naam van mijn moeder voor ondervraging van een rechercheafdeling binnen het parket van republiek Tsjetsjenië. Geen hoedanigheid beschreven. Mijn moeder moest zich aanbieden op 12.02.2013. Datum afgifte onbekend.

- Origineel: Convocatie op mijn naam voor ondervraging van rechercheafdeling binnen het parket van republiek Tsjetsjenië. Geen hoedanigheid beschreven. Ik moest mij aanbieden op 10.04.2012. Datum afgifte onbekend.
- Origineel: Convocatie op mijn naam voor ondervraging van rechercheafdeling binnen het parket van republiek Tsjetsjenië. Geen hoedanigheid beschreven. Ik moest mij aanbieden op 12.11.2012. Datum afgifte onbekend.
- Origineel: Convocatie op mijn naam voor ondervraging van rechercheafdeling binnen het parket van republiek Tsjetsjenië. Geen hoedanigheid beschreven. Ik moest mij aanbieden op 04.03.2013. Datum afgifte onbekend.
- Internetartikels (8 bladzijden) betreffende de moord op mijn neef G.C. (...). Hij werd vermoord op 19.01.2010.

Deze documenten heeft mijn moeder meegegeven met een kennis van mijn neef Sultan die in Antwerpen woont. Zijn kennis was in Tsjetsjenië. Die kennis heeft deze documenten aan Sultan gegeven toen hij terugkwam naar België ..

18 Wat vreest u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarop baseert u uw vermoeden?

Er kan van alles met mij gebeuren. Van arrestatie, verkrachting tot moord toe. Er gebeuren vaak zulke dingen met vrouwen van wie hun man verdacht wordt van rebellen te helpen.

19 Zijn er behalve voorgaande gegevens nog elementen die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze · meervoudige asielaanvraag? Welke? Licht deze toe.

Neen

20 Hebt u contacten met uw land van herkomst? wanneer, met welke regelmaat, waarover praat u ? Als het contact recent is, hoe hebt u het contact hersteld en waarom ?

Ik heb enkele contact met mijn moeder via Skype. Aanvankelijk heeft mijn moeder altijd verborgen gehouden dat situatie wat mij betreft ernstig is zodat ik niet ongerust zou zijn over mijn moeder. Maar nu heeft mijn moeder eindelijk toegegeven dat het zeer gevaarlijk is voor mij om terug te keren.

21 Hebt u nog iets toe te voegen?

Bij terug keer naar ons thuisland, zullen mijn zoon en ik niet meer leven. We hebben daar geen leven.”

De bestreden beslissing geeft een antwoord op alle aangehaalde elementen en stukken. De redenering van de verzoekende partij dat er geen feitenvinding is geschied en de bestreden beslissing zich er toe beperkt te verwijzen naar de eerste asielaanvraag is niet correct. Het is de taak van de verwerende partij in het kader van een onderzoek naar de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet na te gaan of de verzoekende partij nieuwe gegevens heeft aangebracht. De verzoekende partij beperkt haar betoog tot algemene theorieën zonder in concreto aan te tonen met welk element de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden hetzij zonder aan te duiden welk motief onjuist is beoordeeld.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat met haar voorgelegde stukken geen rekening is gehouden, is dit onjuist. Immers stelt de bestreden beslissing het volgende:

- over de foto's:

“Overwegende dat betrokkene acht foto's voorlegt van haar neef, waarover hij reeds tijdens haar eerste verhoord verteld zou hebben. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap.”

- over de convocaties:

“Overwegende dat betrokkene twee convocaties op naam van haar moeder voorlegt (zonder afgiftedata) waarin de moeder van betrokkene wordt opgeroepen voor ondervraging op 18.12.2012 en op 12.02.2013. Overwegende dat deze documenten geen hoedanigheid waarin of reden waarvoor de moeder van betrokkene zich dient te presenteren bevat en als dusdanig niet kan aantonen dat de moeder van betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat deze documenten niet het persoonlijke karakter van betrokkene haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene drie convocaties op haar naam voorlegt (zonder afgiftedata) waarin betrokkene wordt opgeroepen om zich aan te bieden voor ondervraging op 10.04.2012, 12.11.2012 en 04.03.2013. Overwegende dat deze documenten geen hoedanigheid waarin of reden waarvoor

betrokkene zich dient te presenteren bevat en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze deze documenten ontvangen zou hebben, nadat haar moeder ze meegegeven zou hebben met een kennis van haar neef Sultan (die in Antwerpen woont) toen deze in Tsjetsjenië was, waarna deze kennis ze aan haar neef bezorgd zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven.”

- over de internetartikels:

“Overwegende dat betrokkene internetartikels dd. 20.01.2010 voorlegt in verband met de moord op haar neef G.C. op 19.01.2010. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag.”

Nazicht van het administratief dossier leert dat de neergelegde foto's inderdaad weinig of nietszeggend zijn en dat er geen duidelijkheid wordt gegeven over de tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap van de personen verrat in de foto's. Evenmin blijkt dit uit de foto's.

Voorts is het niet kennelijk onredelijk, in het licht van het gewezen arrest over de eerste asielaanvraag waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat de convocaties niet in aanmerking worden genomen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, nu al de convocaties de reden van de oproeping verzwijgen en evenmin melding maken van enige hoedanigheid (verdachte, getuige etc.) van degene die wordt opgeroepen. Dit klemt nog meer nu in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de eerste asielaanvraag, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, werd geoordeeld: *“De twee convocaties dd. 18 januari 2010 en 2 februari 2010 vermelden enkel dat u zich dient aan te melden bij de procureur van het Leninski district. Nergens uit deze twee convocaties kan worden afgeleid welke de reden en de omstandigheden zijn waarvoor u zich diende aan te melden, noch in welke zaak u zich diende aan te melden, noch in welke hoedanigheid u zich diende aan te melden. Deze documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen.”* De verwerende partij heeft bij vergelijking op correcte wijze vastgesteld dat deze inhoudelijke gegevens ook ontbreken in de thans bijgebrachte convocaties. Bovendien mag de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagaan of de bijgebrachte documenten voldoende ernstige aanwijzingen bevatten die in casu van die aard zijn dat ze de vorige beslissing vermogen te wijzigen. In dat licht dient te worden verwezen, wat de bestreden beslissing ook doet, naar het voornoemd arrest 54 852 van de Raad waaruit blijkt dat er ernstige twijfels zijn betreffende de geloofwaardigheid van het relaas, dat thans niet werd gewijzigd door de verzoekende partij doordat deze ernstige tegenstrijdige verklaringen aflegde over wezenlijke elementen van het asielaanvraag. Uit dit arrest blijkt:

“(…) Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en over de voor haar voorziene reisdocumenten. (…)

2.2.4. Aangaande de tegenspraak betreffende het al dan niet vergezellen door de moeder van verzoekende partij van verzoekende partij naar het ziekenhuis werpt deze laatste op dat haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden begrepen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken onder vraag 3.5. waar zij zelf een overzicht geeft van haar asielmotieven beweert dat zij bij het incident op 24 januari 2010 bijna het bewustzijn had verloren, ze naar haar moeder belde en haar moeder haar samen met de burens naar het ziekenhuis bracht. Het argument van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd te zijn begrepen kan door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij deze vragenlijst op 11 juni 2010 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Russisch werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 11). Indien verzoekende partij in voormeld argument zou doelen op een vertaalfout wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.5. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de mishandeling van haar zoon stelt verzoekende partij dat hier geen sprake kan zijn van een tegenspraak daar zij in beide versies dacht dat haar zoon geslagen was.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij duidelijk bij het invullen van voormelde vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert: “Mijn zoontje werd wakker en ze hebben hem een slag op zijn hoofd gegeven.” (administratief dossier, stuk 11, vraag 3.5.), daar waar zij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 september 2010 voorhoudt: “Ik kroop naar de kamer van mijn zoon. Hij was ook in bloed. Zijn voorhoofd was gescheurd. Ik weet niet wat er gebeurd was.” (administratief

dossier, stuk 3, p. 15). Voormelde verklaringen waarbij verzoekende partij enerzijds wel weet wat er exact met haar zoon is gebeurd en anderzijds enkel de verwonding vaststelt doch voorhoudt niet te weten wat er was gebeurd zijn duidelijk niet voor interpretatie vatbaar. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6. Waar verzoekende partij betreffende de vastgestelde tegenspraak aangaande de door de Kadyrovtsy geuite bedreigingen bij het incident van 24 januari 2010 opwerpt nooit te hebben gesteld dat het uitsluitend om bedreigingen met de dood ging wijst de Raad dienaangaande op navolgende neerslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3, p. 15):

“De enige bedreiging is u te doden?”

Ja.

Niets meer?

Neen.”

Ook verder in dit verhoor, zoals genoteerd op de pagina's 18 en 19 van het verslag, blijkt dat verzoekende partij de bedreiging met de dood bevestigt als zijnde de enige bedreiging geuit door de Kadyrovtsy. Het verweer van verzoekende partij is derhalve flagrant strijdig aan haar beweringen voorgehouden bij voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal waardoor de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid – verzoekende partij vermeldde in de vragenlijst het dreigement als krijgsgevangene te zullen worden meegenomen (administratief dossier, stuk 11, vraag 3.5.) – niet wordt weerlegd.

2.2.7. Voormelde tegenstrijdigheden betreffende het meest wezenlijke element van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, met name het incident van 24 januari 2010 wat de directe aanleiding betrof tot haar vlucht, en de flagrante onwetendheden omtrent haar reisweg verhinderen enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en laten niet toe haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. (...)”

Wat de internetartikels betreft stelt de bestreden beslissing terecht, gelet op hun data dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij deze niet eerder hadden kunnen bijbrengen. De uitleg die de verzoekende partij thans verschaft, met name dat zij in de opvangstructuur van Fedasil geen toegang had tot internet, komt als niet bewezen voor en ontslaat de verzoekende partij niet desgevallend anderen zoals de sociaal assistent of derden te contacteren om opzoeken te verrichten, minstens te melden dat dit een noodzaak zou zijn.

Voorts toont de verzoekende partij evenmin aan dat, zo dit al juist is, zo haar familielid erkend vluchteling is hieruit dient te volgen dat dit een nieuw gegeven uitmaakt voor haar asielrelaas.

Voorts wijst de Raad erop dat het indienen van een meervoudige asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152.608) hetzij om een nieuwe beroepsmogelijkheid te creëren tegen eerder genomen beslissingen betreffende vorige asielaanvragen.

De aangehaalde rechtspraak en rechtsleer in het verzoekschrift zijn niet dienstig en de verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij zich in de situatie bevindt waarnaar deze rechtspraak en rechtsleer verwijzen.

Voorst volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot hetgeen zij verklaarde tijdens het gehoor naar aanleiding van het indienen van de tweede asielaanvraag niet weerlegt door er een andere interpretatie of versie of verklaring voor te geven hetzij door hierover te zwijgen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding is genomen nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheid heeft gehandeld en enkel heeft nagegaan of de verzoekende partij nieuwe gegevens heeft aangevoerd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Waar tot slot de verzoekende partij in het kopje nog de schending aanhaalt van andere "beginselen van behoorlijk bestuur" laat zij na te preciseren welk beginsel zij dan wel bedoelt. Bij gebreke aan precisering is dit onderdeel onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

*"SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG
SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET
SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL*

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins correct gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen

vaststaande praktijk zijn (EVRM), praktijk die uitgaat van de overheid.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonde dat deze specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zondermeer aan verzoekster de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit zonder enig onderzoek terzake, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet."

3.2.2. Voor wat de verwerende partij opmerkt in haar nota wordt er verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3. Vooreerst weze opgemerkt dat de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze de schending kan aanvoeren van de "Europese richtlijn 2004/83/EG" bij gebreke aan precisering van welk artikel zij geschonden acht en aanduiding van het bestaan van een gebrekkige omzetting in de Belgische wetgeving. Dit onderdeel is onontvankelijk. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen

bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat in casu ontbreekt.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de door haar aangehaalde bepalingen geschonden acht omdat er geen onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus is geschied. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat dit niet juist is, te meer de verzoekende partij voorbijgaat aan het motief dat stelt:

“Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.” (eigen onderlijning). Noch uit de stukken noch uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht hetzij nieuwe elementen aangaande de subsidiaire beschermingsstatus die niet eerder zijn voorgelegd en die een ernstige aanwijzing bevatten. De bestreden beslissing verwijst terecht naar de eerdere beslissingen en het arrest nr. 54 852 van de Raad dat stelde:

“(…) Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te wijzen op de nog aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 15, deel 1) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden

van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een "reëel" risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen niet weerlegd. Bovendien brengt verzoekende partij geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen."

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift evenmin elementen aan die erop wijzen dat de situatie ernstig gewijzigd is sedert dit arrest. Zij beperkt haar betoog tot vage en algemene beweringen. Zij beweert dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen maar toont dit niet aan. Een verwijzing naar een reisadvies volstaat niet.

Voorts ziet de Raad niet in hoe de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kunnen geschonden zijn nu niet uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij andere nieuwe gegevens aangaande de situatie van Tsjetsjenië heeft aangebracht tijdens haar tweede asielaanvraag. De verzoekende partij toont niet aan dat op de door haar aangehaalde elementen niet werd ingegaan door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en toont aldus evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar werd ingegaan op de beantwoording en het onderzoek van de door de verzoekende partij aangehaalde elementen.

Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar al gesteld werd dat de aangevoerde schending van dit artikel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

"SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië worden niet in vraag gesteld.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van de situatie, want er wordt door de belgische overheid negatief reisadvies afgeleverd voor deze regio.

Gezien het negatieve reisadvies enerzijds en de voorgelegde stukken anderzijds diende verwerende partij over te gaan tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico. ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.”

3.3.2. Voor wat de verwerende partij opmerkt in haar nota wordt er verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.3. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze de schending kan aanvoeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij haar grief dat subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend niet aannemelijk maakt en dat de verwerende partij is ingegaan op de elementen die werden aangehaald bij het indienen van de tweede asielaanvraag. Het louter beweren dat de toestand in Tsjetsjenië verergerd is, zonder zelfs te verwijzen naar enige rapportering hieromtrent en zonder dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas is hersteld of dat werd aangetoond dat er een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorhanden is volstaat geenszins om een schending aan te tonen van de door de verzoekende partij als geschonden zijnde aangehaalde bepalingen. Dienaangaande wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij weliswaar verwijst naar een negatief reisadvies van een Belgische overheid “voor deze regio” maar nalaat te preciseren over welk advies het gaat en over welke regio, daargelaten de vaststelling dat een reisadvies op zich nog niet toelaat te besluiten dat dat dit een reden is voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hetzij om aan te nemen dat hieruit het bestaan van een ernstige aanwijzing in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet automatisch volgt.

Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij niet op duidelijke wijze uiteenzet op welke wijze de artikelen 3 juncto artikel 13 EVRM geschonden zouden zijn nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij al de door de verzoekende partij aangehaalde elementen bij het indienen van de tweede asielaanvraag heeft onderzocht en beantwoord. Het louter verwijzen naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, maakt geen ontvankelijk middel uit (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Het derde middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN